

Syn og Fyrgetyvende Møde.

Firsdagen den 1ste Marts 1881, Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af 2den Behandling af Forslag til Lov om Lærlingeforholdet.

Ogenbøll: Diskussionen igaar mellem de to ærede Lædere, som først havde Ordet (Mazén og Tessen), dreiede sig for en meget væsentlig Del om Forstaelsen af Lovforslaget, navnlig dets § 1, og jeg kan ikke undgaa at komme tilbage derpaa, da det for mig er Hovedsagen, hvorledes man skal forstaa denne Lov, navnlig hvilket Omraade Loven skal have, og i hvilket Omfang den skal have bindende Karakter. Det var jo navnlig to Spørgsmaal, det dreiede sig om, nemlig for det Første, hvorvidt det kunde siges, at Loven ogsaa omfattede myndige Personer, og dernæst, hvorvidt det under Straf skal være paabudt en Mester, som antager en Lærling, at sørge for Oprettelsen af en skriftlig Kontrakt. Hvad det første Spørgsmaal angaar, nemlig hvorvidt Loven ogsaa omfatter myndige Personer, skal jeg indskrænke mig til at henholde mig til, hvad jeg tillod mig at bemærke ved Sagens tidligere Behandling, som jeg paa ingen Maade har fundet afkræftet, og jeg kan tillige slutte mig til det, der blev udtalt igaar af det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Tessen). Den ærede Ordfører vilde fremdeles hævde, at de enkelte Paragrafer i Lovforslaget ogsaa kunde anvendes paa myndige Personer. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, men naar han sluttede sine Udtalelser dermed, at Lovforslagets § 15 siger, at de hidtil gjældende Lovbestemmelser angaaende Forholdet mellem Læremestre og Lærlinge skulle være hævede, og deraf drog den Slutning, at saa maatte den nærværende Lov naturligvis ogsaa angaa myndige Personer, saa kan jeg slet ikke godkjenne den Slutning; jeg kan ikke gaa ind paa den Betragtning, at ellers vilde Lærlingeforholdet mellem to myndige Personer staa som lovløst; thi det følger jo af sig selv, at der kommer til Anvendelse den almindelige Regel, vi have i Christian den 5tes Lov 5—1—2, hvori staar, at alle Kontrakter, som indgaa mellem myndige Personer, skulde holdes i alle deres Ord, Punkter o. s. v., saa det er jo ganske naturligt, at Kontrakter mellem myndige

Personer, selv om de angaa Lærlingeforhold, slet ikke kunne eller bør falde ind under den foreliggende Lov. Naar der dernæst er Spørgsmaal om, hvorvidt det under Straf skal paabydes, at Mesteren skal sørge for den skriftlige Kontraktis Oprettelse, saa mente den ærede Ordfører, at det var en Bestemmelse, Lovgivningen burde paabyde paa Grund af et saadant Kontraktforholds lange Varighed, hvilket nødvendiggjorde, at der burde være skriftlige Bestemmelser mellem Parterne. For det Første er det nu ikke givet, hvorlænge disse Kontrakter skulle være, der er kun i Lovforslaget sat en bestemt Tid, hvorudover den ikke maa være, men hvorlænge den maa være, staar der ikke Noget om. Den Side af Sagen lægger jeg imidlertid ikke saa megen Vægt paa. Naar den ærede Ordfører sagde, at vi ikke fandte Eksempler i Lovgivningen paa flige diktatoriske Bestemmelser, og derpaa nævnte som Eksempel, at Udvandringsagenter skulle afslutte skriftlig Kontrakt med dem, der vilde udvandre, tror jeg nok, denne Sammenligning ikke er holdbar, thi her er jo ganske andre Grunde tilstede. Det maa erindres, at Udvandringsloven af 1ste Mai 1868 stylder sin Tilblivelse et Dnsste om at værges Udvandrere imod Bedragerier, det er ikke nogen fri Sag, som det er i de Forhold, vi her behandle, at agere Udvandringsagent, der skal en særlig Tillidelse til, der skal stilles en meget stor Kaution, jeg tror endog saa paa indtil 10,000 Rd., Skibet skal sættes under Politiets Tilsyn, og der er en Masse Detailbestemmelser, som ikke kunne fraviges. Jeg tror ikke, at det kan nævnes som Eksempel paa, at man ogsaa her skulde kunne paabyde skriftlig Kontrakt. Den ærede Ordfører nævnte en anden Ting, idet han sagde: „Sæt, at der kommer en simpel Mand ind fra Landet og vil sætte sin Søn i Lære hos en Haandværker, saa maa vi sikke ham; han følger jo ikke saaledes med den nyeste Lovgivning, som maatte Andre gjøre, og derfor er det nødvendigt at træffe saadanne Bestemmelser for at sikke den Slags Folk!“ Med andre Ord, her skulle vi af Hensyn til Retssikkerhed træffe Bestemmelser, som man ellers ikke vilde finde Anledning til, og det tror jeg nu er en farlig Vej at komme ind paa. Den ærede Ordfører har viist saa mange Gange, paa et andet Sted docceret, at Retssikkerhed er Noget, man slet ikke kan tillægge nogen Betydning undtagen i ganske særlige Tilfælde. Efter min Mening stammer imidlertid Meningsforskjellen, den forskjellige Opfattelse fra, at man ikke er ganske klar paa Lovens Omraade og den Betydning, den har. Jeg tror, det er en ikke ualmindelig Misforstaelse, og dette fremgaar navnlig af de forskjellige Adresser, der ere indkomne i Anledning af denne Sag, og